Açıkkara

Hayâlı, kayalı, hakka dayalı dergi

Huzurî · Tacettin Şimşek · M. Nihat Malkoç
Leyla Yıldırım · Halit Yıldırım · Maruf Özülkü
Ali Kemal Yiğit · Faik Kumru · Mehmet Pektaş
Hikmet Özdemir · Celil Çınkır · Nuri Kahraman
Kadir Köse · Hakan İlhan · Zekeriya Çakabey
Hacı Musa Tuncer · Osman Gazi Turaç

53. Sayı Temmuz 2022

Huzurî

Destan

Benim bir destanım vardır zamana uygun
Yattıkça yat kardaş asla uyanma
Bir meşhur cevaptır sen kazan sen ye
El içinde beyhude ateşe yanma

Ananın erine çağırma peder
Ahırında sana kötülük eder
Kemlik et elinden geldiği kadar
Ey'lik edip sakın düşman kazanma

Kime ki ey(i) dersen darılır söğer
Merhamet zamanı değilmiş meğer
Yanında birini kesseler eğer
Bir hançer de sen vur sonra utanma

Her nereye gidersen eyle talanı
Ele yık ki ağlatasın güleni
Bir saatte söyle yüz bin yalanı
Her doğru söz söyleyene inanma

Hediye namile bir şey gönderme
Âdet edip hiç misafir kondurma
Komşun evi yanar iken söndürme
El kârı için bir adım da uzanma

Beyhude Mevlâ'dan eyleme dilek
Asla zihnin yorup çekme boş emek
Babanın hayrına verme bir emek
Aç kalıp da kapı kapı dilenme

Bir yetim görürsen vur dök dişini
Çalış ki bozasın halkın işini
Günde yüz adamın vur kır başını
Bir yareyi sarmak için dolanma

Keyfin bozma altı için beş için
Çekme kahır olur olmaz iş için
Canın feda eyle bir sarhoş için
Kuru sofuların sözüne kanma

Huzurî neylersin dünya ülfetin
Kesme doğruluktan meyli muhabbetin
Cenab-ı Mevlâ'dan iste izzetin
Her şaşkının sözüne de inanma

Açıkkara
Hayâlı Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı Tayyib Atmaca **Yönetmen** Mehmet Pektaş
Set Amiri Halit Yıldırım **Afiş** Mihriban Atmaca
Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş
0535 391 92 50 Dükkân www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com
53. Sayı Temmuz 2022 ISSN-0106417 (edergi)

• Tacettin Şimşek

Hem Filozof Hem Patron

"Ne istiyorsun, Mecnun?"

"İki varil su."

Öyleyse Emel Sayın'dan Mecnun için gelsin Mahmut Oğul'un hüseynî şarkısı:

Çatlayan dudaklara
Sararan yapraklara
Kuruyan topraklara
Yağdır Mevlâ'm su.

Sahiden de dudakları çatlamış Mecnun'un. Dili damağına yapışmış. E, ne de olsa çöl burası. Termometre 55 dereceyi gösteriyor. Kumlardan alev fışkırıyor. Mecnun'un beyni buharlaşmış olabilir. Soruyu tekrarlamak lazım.

"Gerçekten ne istiyorsun, Mecnun?"

"Söyledim ya, abi, iki varil su!"

"Olmadı, Mecnun. Senin burada 'Leyla'yı istiyorum.' demen gerekmiyor mu?"

"Tamam, Leyla'yı da istiyorum ama o daha sonra. Şimdi su, sadece su."

"Öyleyse aşkın yerini ihtiyaç almış. Maslow bir kere daha haklı çıktı desene! Piramidin tepesinde hâlâ fizyolojik ihtiyaçlar var ve bu durum hiç değişmiyor."

"Önce can demişler, abi. Aşk bir heyecan. Can olmayınca heyecan olur mu?"

"İyi aforizma, Mecnun. Sen buralarda filozof olmuşsun."

"Çöl bu, abi. İnsanı Mevlâna da yapar, divane de."

Mecnunla muhabbet koyulaştı. Ben ona sandviç verdim, o bana kertenkele kızartması ikram etti. Formundaydı. Bitki kökleriyle ve dengeli besleniyordu. Hayatından üç beyazı kovmuştu. Arada bir çöl yılanı ziyafeti çekiyordu kendine. Her gün düzenli olarak spor yapıyordu. Sabah ezanıyla kalkıyor, teyemmümle namazını kılıyor, çıkıp 10 km yürüyor, dönüşte 80 mekik, 120 şınav çekiyordu. Geceleri kum kayağı yapıyordu.

Yıkanma işini kum banyosuyla hallediyor, kirli çamaşırlarını kumla ovuyordu.

"Bulaşık derdim yok, çok şükür." diyor. "Bitki dalları, yaprakları var, tek kullanımlık."

Çölün ortasında kerpiçten, hurma dallarından, palmiye yapraklarından 2+1 güzel bir ev yapmış kendine.

"Yalnızsın" diyorum. "Tek göz ev neyine yetmiyor?"

"Öyle deme!" diyor. "Misafirim geliyor, senin gibi. Geçen ay Kerem uğradı, ardından Tahir, Ferhat, birer hafta kaldılar. Üç gün önce de Romeo geldi. Anlaşmak biraz zor oldu ama jestlerle, mimiklerle çözdük işi. Ortak dilimiz aşk olunca…"

Süt, yumurta, yoğurt bol. Bir devesi, iki koyunu, üç tavuğu var Mecnun'un.

"Bir de," diyor, "övünmek gibi olsun, kravat hastasıyım ben. Üç yüz altmışaltı tane kravatım var. Her gün ayrı bir kravat takarım. Tabii birini dört yılda bir. Bu konuda rakibim ünlü bestekâr Selahattin Pınar. Sekiz yüz kravatı varmış adamın. Yalnız sekiz yüz kravat için gün ayarlamak zor, kafam karışır benim. Yıl hesabı daha iyi."

"İlginç diyorum, çölde kravat…"

Bir aforizma patlatıyor:

"Kravatın mekânı olmaz."

"Peki, nereden geliyor bu kravat merakı?"

"Rol modelim Gürpınarlı Bedir amca. Yedi yaşında kravatla tanışmış. Altmış küsur yıldır kravat takıyor. Tarlada, bahçede, hayvanları güderken hep kravatlı. Uyurken bile kravatını çıkarmıyor. Bin beş yüz tane kravatı var."

Yatsı için teyemmüme davranırken,

"Abdesti özledim." diyor. "Onu bunu bırakalım da, bana jeotermal bir su sondaj makinesi lazım. Bulabilir misin?"

"Hayırdır, Mecnun? Sondaj makinesiyle ne işin olur senin?"

"Anla işte, abi. Kuyu açmam lazım. Suyunu içmediğim kaktüs kalmadı. Benim yüzümden hepsi kurudu. Vicdan azabından ölüyorum. Ama ne yapayım, hayatta kalmak için mecburum. Vaadim var. Kuyu açıp suyu bulursam üç bin dönümlük kaktüs bahçesi kuracağım. Kuruttuğum kaktüslerden helallik alacağım. Ne diyorsun abi, sondaj ekipmanın var mı?"

"Yok be, Mecnun. Ben bir küçük cezveyim."

"Cezve?"

"Affedersin, küçük bir muhabirim. Şu kameram, şu tabletim, şu da cep telefonum. Patronum çağırdı dün. 'Git, dedi, bak bakalım, dedi, şu Mec nun ne yapıyor, dedi. Ne yiyor, ne içiyor, dedi. Saçlarına kuşlar yuva yapmış diyorlar, doğru mu, dedi. Adamakıllı bir belgesel yap, getir, dedi! Bizim

toplumda, dedi, aşk meşk işleri, dedi, hâlâ, dedi, birilerinin, dedi, ilgisini çekiyor, dedi. İyi reyting yapar, dedi. Hadi, göreyim seni." dedi, yolladı buraya. Işınlanıp geldim, geriye nasıl döneceğim, onu da bilmiyorum. Ama istersen patronu arayıp bu talebini iletebilirim.

"Gerçekten yapar mısın bunu?"

"Yaparım tabii, Mecnun. Sen bir fenomensin bizim için. Sosyal medya paylaşımların müthiş beğeni topluyor."

"Sağ ol, abi."

"Sen de sağ ol, Mecnun."

Ben sağ olayım, Mecnun sağ olsun da, asıl bizim patron sağ olsun. Durumu ilettim. İkiletmedi. Üç gün sonra sondaj makinesi elimizdeydi hem de operatörüyle birlikte. "Elimizdeydi" lafın gelişi. Koca makineyi elimizde taşıyacağımızı düşünmediniz herhâlde.

Sabah erkenden sondaj makinesi çalışmaya başladı. Beş yüz metre, bin metre, bin beş yüz metre... Akşamüzeri makinenin matkabı daldığı derinlikten simsiyah bir sıvıyla geri döndü.

"Tüh be!" dedi Mecnun. "Nereden çıktı bu pis şey? İnsan kanıyla tartılıyor. Derhal kapatalım şu kuyuyu! Üstüne beton dökelim."

Kuyu kapatıldı. Beş km ötede bir başka sondaj vuruldu.

Olmuyordu. Her sondajdan sonra, Mecnun yeni bir hayal kırıklığı kuyusuna yuvarlanıyordu.

"Tüh, gene o pis sıvı... Su yok mu, su?"

Kuyu kapatılıyor, yeni bir sondaj yeri aranıyordu.

Böyle olmayacaktı. Başka bir yol bulmalıydı. O akşam televizyonda Türkiye belgeseli izledi Mecnun. Şırıl şırıl akan suları görünce içi gitti. "Su akar, Türk bakar." atasözünü duyunca şaşırdı. Beyninde bin mumluk bir ampul yandı. "Su akar Türk bakar"dı ama Mecnun bakmakla kalmaz, sudan kârlı çıkardı.

Ama nasıl?

Düden Şelalesi'nden boru döşese çölün bakıra çalan kahverengi kumlarını boydan boya yeşile boyayabilirdi. İşte o zaman üç bin değil, beş bin dönümlük araziyi kaktüs bahçesine döndürebilirdi. Tamam ama küçük bir sorun vardı. O kadar boruya verecek parayı nereden bulacaktı? Sonra bu işin bağlantısı, izni, prosedürü... Zordu.

En iyisi sondaj makinesiyle kuyu açmaya devam etmekti.

Üçüncü sondajdan da eli boş döndü Mecnun, dördüncü sondajdan da… Her seferinde o siyah, iğrenç sıvı fışkırıyor; etrafı kirli, yapışkan bir örtü kaplıyordu. Her kuyu açıldığının iki katı hızla kapatılıyordu.

Mecnun çaresizlik vadilerinde yol aldıkça "Ağdır Mevla'm, su!" diyordu. Mademki Allah gökten yere yağdırıyordu, öyleyse yer altından da göğe ağdırabilirdi.

Beşinci, altıncı, derken yedinci sondajda iki bin beş yüz metreden su fışkırdı. Bayramdı Mecnun için; muhabir için de... Olaya tanık olmak, belgeselini yapmak ona nasip olmuştu.

O günden itibaren Mecnun'un tüccarlık serüveni başladı. Şişeleme, pazarlama… Mecnun artık para sayma makinesi kullanıyordu.

Su satıyordu. "Sudan ucuz" ne vardı bilmiyordu ama buralarda sudan pahalı bir şey yoktu. Mecnun "SahraSu" diye bir patent de almıştı.

Ah Mecnun! Meğer sende nasıl bir ticari zekâ varmış. Çöl seni yalnız filozof yapmadı, tüccarlık dehanı da ortaya çıkardı. Yakında çok uluslu bir şirketin patronu olursan hiç şaşırmayacağım.

Mecnun çöle su veren adam oldu; çölü sulayan adam...

Önce kaktüs bahçesini kurdu. Ardından hormonsuz domates yetiştirdi.

Ne demişti Fuzulî?

Bende Mecnun'dan füzun âşıklık istidâdı var
Âşık-ı sâdık benim Mecnun'un ancak adı var

Şimdi gelsin de söylesin bakalım.

Bende Mecnun'dan füzun tüccarlık istidadı var
Tacir-i mahir benim Mecnun'un ancak adı var

Öyle olsaydı zavallı, üç kuruş maaş için vakıflar müdürlüğünün eşiğini aşındırırken *"Selam verdim rüşvet değildir deyu almadılar."* cümlesiyle başlayan o ünlü şikâyetnamesini yazar mıydı?

Mecnun o eski Mecnun değildi artık. Bedevi Arap çöllerinde gezen medeni bir Mecnun'du o.

İki yıl sonra çölün ortasında kocaman bir saray yükseldi: Mecnun'un malikânesiydi.

Ondan altı ay sonra da Leyla'nın ikamet ettiği şehrin havalimanına Mecnun'un gönderdiği özel jet indi. Leyla'yı çöle götürmek için gelmişti.

Ne var ki orası çöl değildi artık.

Bütün bunları benim yazdığımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Hepsini muhabirin belgeselinden kopya çektim.

M. Nihat Malkoç

Görmedim

Ahiret vahamdır, dünya çölümdür
Hayat acı tatlı, bölüm bölümdür
Ne kadar yaşarsan sonu ölümdür
Bu dünyaya kazık çakan görmedim

Çile ilmek ilmek, nakışı zordur
Zemheride gün'ün yakışı zordur
Hayat bir ırmaktır, akışı zordur
Daimi huzura akan görmedim

Ne kaldı geriye edepten, ardan?
Kimi yârden çeker, kimi ağyardan
Herkes ateşini götürür burdan
Gayri cehennemi yakan görmedim

Hem yersiz yurtsuzuz hem evsiz barksız
Seldir gözyaşları, akar da arksız
Bu dünya bir derin kuyudan farksız
Bu derin kuyudan çıkan görmedim

Herkes nasibini alır dünyadan
An gelir de susar sol yanda atan
Ahiret yurdudur nihai vatan
Aslî vatanından bıkan görmedim

Hayat ağır bir yük, bıkar gideriz
An gelir yuvadan çıkar gideriz
Dünya bir seyrangâh, bakar gideriz
Ezelden ebede bakan görmedim

Leyla Yıldırım (Leylican)

Haksız Hıdır

Baban bilmezdi ya kumpas kurmayı
İcraatın geçmiş hinleri Hıdır!
Gel bırak kendini haklı görmeyi
Herkesin var haklı yanları Hıdır!

Meydan yere bağdaş kurdun oturdun
Eline ne geçse yedin bitirdin
En sonunda beni dile getirdin
Hilen aştı gitti tonları Hıdır!

Hiç durmadan hatır gönül yıkarsın
Sanmıyorum bu huyundan bıkarsın
Kendi yaptığına sünger çekersin
Çalar kiliseyin çanları Hıdır!

Anlaşılan daim hep doğru sensin
Amacın bu adam çok dürüst densin
İçindeki tilki kendini yensin
Daha fazla yakma canları Hıdır!

Sivri taş kırılır moluz olur da
Haklı geçmez haklarını alır da
Elbet eden ettiğini bulur da
Kim ölür kim görür bunları Hıdır!

Halit Yıldırım

Tayyib Efendi'nin Nüfus Kâğıdı

Efendim daha önce bahsetmeyi unuttum. Belki sizin de aklınıza gelmiştir bu Allah'ın öz kahraman Çorumlusu Küfeci İrfani ile Maraşlı pardon Kahramanmaraşlı Tayyib Atmaca nereden tanışıyor diye. Ben Tayyib Atmaca'nın babası Osman Ağa ile asker arkadaşıyım. Arada bir Maraş ve Osmaniye'ye gider eski günleri yâd ederdik. O da Çorum'a gelirdi.

Geçen gün bizim Açıkkara Medya patronu Atmacazade Tayyib Efendi ile biraz sohbet edip eski günleri andık. Söz dönüp dolaşıp onun mektep yıllarına geldi. Şuradan buradan derken patron okul maceralarını anlatmaya başladı. Boşuna demeyişler, "Her insan bir âlem, her insanın hayatı bir roman" diye. Tayyib Efendi, Maraş'ın Afşin ilçesi Topaktaş köyünde doğmuştu. Hatta ilkokula dokuz yaşında başlamıştı. Artık köye okul mu geç açıldı, onu geç mi yazdırdılar bilmiyorum, anlatıldıysa da unutmuşum demek ki. Neyse burada bir müddet okuyunca Osmaniye'ye taşınırlar. Osmaniye'de de okula gider bizim patron. Ancak okul müdürü ona der ki:

"Baban gelsin, nüfus kâğıdını da getirsin de seni okula kayıt ettirelim."

İşte ben de körün taşı gibi Osmaniye'ye arkadaşım Osman Ağa'yı ziyarete gitmişti. Bizim filim tam da o gün kopmuştu ama asıl filim de bundan sonra başlamıştı.

Osman Ağa ile biraz kayfede oturup akşam eve gelmiştik ki Tayyib Efendi babasına:

"Baba, okul müdürü seni çağırıyor." dedi.

Bu söz üzerine Osman Ağa'nın bir anda yüzü düştü ve kaşları çatıldı.

"Hayırdır ne halt ettin de beni okula çağırıyor müdür?"

"Yok baba, beni okula kaydetmek için çağırıyor, nüfus kağıdımı da götürecekmişsin."

Adamcağızın bu defa yüreği cız etmiş olacak ki kızardı, bozardı.

"İyi de senin nüfus kâğıdın yok" deyiverdi.

Tayyib Efendi merakla sordu:

"Nasıl olmaz baba, herkesin nüfus kâğıdı var. Benim niye yok?"

Ben de Tayyib Efendi gibi şaşırmışım. Adamcağız ne desin kem küm etti ama yapacak bir şey yoktu, mecburen nüfus kâğıdı alınacaktı.

Ertesi gün beraber Nüfus Müdürlüğüne gittik. Osman Ağa derdini anlattı. Memur baktı ki mevzu biraz karışık, herhalde bizi başından savmak için olacak:

"Afşin'den nüfus kaydını istemek lazım. Ya da sen Afşin'e git oradan kolayca hallet." dedi.

Osman Ağa "Ne edek?" dercesine bana baktı. Ben de:

"Vallaha adam doğru söylüyor. Gidip bu işi Afşin'de hallet. Ben de memleketime gideyim." dedim.

Osman Ağa:

"Olur mu İrfani kardeş? Beraber gidelim, hem bizim memleketi de görmüş olursun. Dünyada bırakmam." demez mi? O kadar ısrar etti ki ertesi günü mecburen onunla düştük Afşin yoluna. Önce bir kamyonla Antep'e gittik. Oradan da bir Magirüs otobüse binip Maraş'a gittik. Maraş'tan da bir kamyon sırtında Afşin'e vardık. O zamanlar her yere araba nerde?

Afşin'e varınca Osman Ağa'nın kardeşinin evine misafir olduk. Eşi dostu ziyaret ettik. Sonra da ertesi sabah dayandık Nüfus Müdürlüğünün kapısına. Afşin nüfus memuru, kollarında siyah kolluklar ve gözünde şişe camından kalın gözlükleriyle koca kara kaplı kütük defterini masanın üzerine serdi ve başladı sayfaları çevirmeye. Baktı, baktı, baktı ama aradığını bulamadı. Sonra gözlüğün altından Osman Ağa'ya:

"Sen bekâr görünün gadasını aldığım Osman Ağa. Oğluna nasıl nüfus kâğıdı alıcın, he mi?" diye sordu.

Şaşırmıştım. Osman Ağa, Hatice Hanım'la evliydi ama eski tabirle meğerse izinnamesi yokmuş.

"O zaman izinnamemizi alalım madem." dedi Osman Ağa.

Memur gözlüklerini yukarı kaldırıp:

"Eşiyin gendi gelici o zaman, o olmadan olmaz." demez mi?

Osman Ağa da ben de o an adeta yıkıldık. O kadar yolu tekrar gidip gelmek ölüm demekti. Osman Ağa bir deftere baktı bir de memura.

"İyi de Memur Bey ben şimdi Osmaniye'ye geri mi gidicim? Benim hanım Osmaniye'de. Şuraya bir şeyler karalasan olmaz mı?" dedi. Memur hemen şak diye defteri kapattı ve biraz da hiddetlenerek:

"Öyle şey olur mu? Ne gendi var ne nüfus kâğıdı. Kimi kime nikâhlayıcım? Get getir arvadını." diye kestirip attı.

Mecburen boynumuzu büküp nüfus dairesinden çıktık ve ilk bulduğumuz araba ile düştük geri

Osmaniye yollarına. Tabii çoğu açık kamyon kasasında… O gece yarısı Osmaniye'ye vardık ve hiç kimseye bir şey demeden vurup kafayı yattık.

Ertesi günü sabah kahvaltıda Osman Ağa eşi Hatice'ye:

"Haydin Afşın'a gedicik, sana izinleme alıcık. Oğlanı da götürücük. Bir de onun için bu kadar yolu geri tepmiyek." dedi.

Ben yine izin istediysem adam beni bırakmadı. "Bu işi beraber halledicik." diyor başka bir şey demiyordu. Baktım bizim Hatice yenge sanki memleketi özlemiş, canına minnet gibi başladı hazırlığa. Yarım saat geçmeden düştük yollara. O gün gece yarısına doğru Afşin'e vardık ve yine Osman Ağa'nın kardeşinin evinde misafir olduk. Sabah erkenden nüfus dairesini çevirdik. Memur bizi görünce hemen tanıdı.

"Topaktaşlılar geldiğiz mi?" diye sordu.

Osman Ağa homurdanarak cevap verdi.

"He geldik babam. Şu bizim işi halledek artık."

Memur yine gidip üzerinde Topaktaş yazan kara kaplı büyük defteri getirdi ve masanın üzerine serdi. Kafasını kaldırıp gözlüğün üzerinden bakarak Osman Ağa'ya:

"Gelinin nüfus kâğıdını ver." dedi.

Osman Ağa Hatice yengeye dönüp elini uzattı. Kadın şaşkın bir şekilde kocasına:

"Benim nüfus kâğıdım yok ki." demez mi?

O an Osman Ağa'nın beti benzi attı.

"Yahu izinneme alıcık dedik, insan nüfus kâğıdını almaz mı yanına, evde mi unuttun yoksa?" diye diklendi.

Hatice yenge bu kez biraz sesini yükselterek:

"Herif benim nüfus kâğıdım hiç olmadı ki!" deyince Osman Ağa yalvarırcasına bir ses tonuyla:

"Senin de mi nüfus kaydın yok? Vay başıma gelenler." diye hayıflandı. Vallahi benim de yüreğim ağzıma gelmişti.

Memur yardımcı olmak için:

"Belki kaybetmiştir Osman Ağa, gelin hangi köyden, soyadı ne, babası kim?" diye peş peşe sıraladı soruları.

Osman Ağa'nın da benim de korktuğumuz başımıza gelmişti.

"Valla Memur Bey, hanım buralı değel, Sarız'ın Büyüksöbeçmen köyünden. Sonradan bizim köye gelmişler, asılları Topaktaşlı değel."

Memur yutkundu, anladı ki bu iş daha çok dallı budaklı. Yüreği de acır hani bu garibanlara. Bu yüzen öfkesi merhamete döndü ve müşfik bir eda ile sordu.

"Desene işimiz var. Valla sizin gül hatirinize aha Sarız Nüfus Müdürlüğüne bir tel çekiyim. Bakalım ne olacak? Söyle bakalım gelin hanım adın, kızlık soyadın, babanın ve annenin adı nedir?" Aldığı bilgileri yazdı, çizdi. "Siz bir yarım saat dışarıda bekleyin" dedi ve bekleyen başka bir adamın işine daldı.

Aradan yarım saat geçince Osman Ağa'ya seslendi.

Osman Ağa ile içeri girdik:

"Gelen telde arvadının nüfus kaydı olmadığı yazıyor. Sen önce Sarız'a gidip arvadına nüfus kâğıdı çıkarıcın, sonra ikinize izinname verilecek. Ondan sonra da senin çocuklarına…" dedi.

"Bunun başka bir oluru yok mu?" diye sordu Osman Ağa.

Memur kaşlarını yukarı kaldırıp bir "ı'ıı" çekti.

Bize mecburen Sarız'a yol görünmüştü. Bizim Tayyib ile yengenin gözlerinin içi gülmeye başlamıştı. Demek ki epeydir Sarız'a gidememişler, oraları özlemişlerdi. Nüfus Müdürlüğünden çıkınca bir kamyonet sırtında Topaktaş'a gittik. Ertesi günü oradan yürüyerek Büyüksöbeçmen köyüne vardık. Osman Ağa kaynatasının kapısını çaldı. Mahmur gözlerle kapıyı açan kaynanası karşısında bizi görünce şaşırmıştı, aynı zamanda sevinmişti de. Az sonra tüm akrabalar başımıza toplanmıştı. Lakin biz neye geldiğimizi kimseye söylemiyorduk. Neyse hemen alelacele ocaklar yandı, çaydı, yemekti derken gece yarısı ancak istirahate çekildik.

Oradan da ertesi günü yarı yayan yarı kamyon sırtında Sarız'a vardık. Doğruca Nüfus Müdürlüğünün kapısına dayandık. Sarız küçük bir ilçeydi. Burada herkes birbirini tanır, devlet dairelerinde de işler hemen görülürmüş. Osman Ağa nüfus memuruna derdini anlattı. Adam meseleyi hatırlamıştı.

"Geçen gün Afşin'den sormuşlardı, hatırladım şimdi." dedi ve "Hangi köydü?" diye sordu.

Osman Ağa:

"Büyüksöbeçmen köyü, kaynatamın adı Ali Çevik doğumu 1307, kaynanamın adı Elif, hanımın adı da Hatice." dedi.

Memur, defterin sayfalarını tek tek çevirmeye başladı ve sonra durdu.

"Aha buldum." dedi.

Osman Ağa derin bir oh çekti ve ardından "Yarabbi şükür." dedi demesine de nüfus memurunun yüzü karardı, ıkındı, sıkındı sonra baklayı ağzından çıkardı.

"İyi de bu Ali Çevik de bekâr görünüyor. Elif'in kızlık soyadı ne, babası kim onu biliyor musunuz?" diye sordu.

Osman Ağa'yı bırakın benim yüreği yerinden

fırlarcasına çarpmaya başlamıştı. Allah'ım bu ne çetrefilli işti böyle? Osman Ağa eşine dönüp sordu:

"Anan kimin kızıydı? Babasının adı neydi?"

Kadıncağız da şaşkındı.

"Dedemin adı Battal'dı. Annem ve babam emmi uşaklarıdır. Doğumunu bilmem."

Nüfus memuru önündeki defterden başladı okumaya.

"Battal kızı Elif, 1312 doğumlu. O da bekâr!"

Bu sözü duyunca Osman Ağa:

"Aha babaan, ataan..." dedi ve sendeledi, tam düşecekti ki tuttum. Kendisini çabuk toparladı.

"Şimdi nedeciik?" diye sordu.

Memurun da artık kafası karışmıştı ama yine de soruyu cevapladı.

"Önce bu Elif ile Ali'yi evlendireceğiz ki Hatice'nin nüfus kâğıdı olsun." Sonra Hatice yengeye dönüp sordu, "Peki, senin hiç kardeşin yok mu?"

Hatice mahcup bir şekilde cevap verdi:

"Olmaz mı beyim, en büyük bacım Fatma, onun güccüğü Emiş, onun da güccüğü gardaşım Sadık, onun da güccüğü Selver bacım var. Sonra da ben olmuşum."

Nüfus memurunun gözleri yerinden çıkacak gibiydi.

"Bunlar yaşıyor mu?"

"Evet"

"Çoluk çocukları var mı?"

"Olma mı? Her birinin en az üçer beşer çocuğu var."

Memur elleriyle saçlarını yolmaya başladı ve koşarak müdürün odasına girdi. Biraz sonra müdür "Allah Allah, emin misin?" diyerek gelip kütük defterini incelemeye başladı. Hatice yengeye sordu:

"Yahu senin baban bekâr görünüyor bacım ve sizin ailenin hiçbir ferdinin kaydı yok. Siz bu zamana kadar nasıl ve nerede yaşıyorsunuz?"

İş iyice arapsaçına dönmüştü. Osman Ağa yine titrek bir sesle müdüre sordu:

"Nasıl olacak şimdi?"

Müdür gülerek:

"Önce gelinin babasını evlendiricik, sonra da ikinizi. En sonunda da kaç çocuğunuz varsa hepiciğine kimlik vericik."

Herkes şaşkındı. Nüfus memurları da onların başına birikmişti.

"Şimdi gelinin anası ve babası buraya gelecek. Muhtarı ve iki azasını da çağırın. Önce bu ikisini evlendirelim. Sonra sizi..."

"İyi de Müdür Bey kaynanam sağ da kayınbabam sizlere ömür." Müdür iyice şaşırmıştı:

"Hayda!" dedi, "bak sen şu işe!"

"Vallaha Müdür Bey ocağına düştük. Gel bu işi hallet. Yoksa oğlan okula gidemeyici!"

Müdür ne yapacağını şaşırmıştı. Düşündü, durdu.

"Köy muhtarını ve iki azasını getir." dedi.

Tesadüf bu ya muhtar da o gün Sarız'daymış. Osman Ağa muhtarı da nüfus müdürünün huzuruna dikti. Muhtar olayı dinleyince Müdür'e:

"Vallaha Müdür Bey olan olmuş. Ben köy defterine eski tarihle o ikisini evlendi diye kayıt edeyim. Sana imzalı yazı getireyim. Sen de bu ikisini kaydet nasıl ediyorsan." dedi.

Yapacak başka çare yoktu. Neyse uzatmayalım onlar evlendirme işleri ile uğraşadursun ben Kayseri üzerinden Çorum'a geçtim.

Sonradan öğrendiğime göre önce dede ile nine evlendirilmiş. Sonra Ali ve Elif'den olma çocuklar tek tek nüfusa kaydettirilmiş. Sonra da evlilikleri resmiyete bağlanmış. Onların da çocukları kayda girmiş. Osman Ağa ve Hatice yenge de resmen evlenmişler. Tabii bu süreç tam üç ay sürmüş. İşin içine mahkeme de girmiş. Tam bir curcuna yaşanmış Sarız'da. Sarız Nüfus Müdürlüğü kuruldu kurulalı böyle yoğun bir şekilde çalışmamış. Memurlar gece yarılarına kadar mesai yapmışlar. Kaymakam, savcı, hâkim, jandarma komutanı ne kadar mülki erkân varsa işe müdahil olmuşlar. İşin içinden çıkan nüfus müdürünün anasından emdiği burnundan gelse de İçişleri Bakanlığından takdirname ile taltif olunmuş ve Maraş'a nüfus müdürü olarak atanmış.

Sonunda bizim patron da bir nüfus kâğıdı elde etmiş. Patron sevine dursun da başka bir sorun daha çıkmış. Zira bizim patronun dayısı Sadık Ağa asker kacağı olarak yakalanıp apar topar 50 yaşında Sivas Temeltepe'ye askere gönderilmiş. Oradan da usta birliğine Ağrı Eleşkirt'e gitmiş. Bu yüzden aileler arasında bir gerginlik yaşansa da zamanla olay tatlıya bağlanmış.

Patron bu sayede Osmaniye Namık Kemal İlkokulunu, ardından ortaokulu ve ticaret lisesini bitirmiş. Üniversite tahsilini işletme fakültesini okuyarak tamamlamış. Ha ilk aldığı defterli nüfus cüzdanını da çerçeveleyip salonunun duvarına astırdığına dair duyumlar aldım. Hatta bu çerçevenin üzerine de resmi dairelerde olduğu gibi kırmızı bir Y harfi yapıştırmış. Yani "Yangında ilk önce kurtarılacak evrak." anlamında. Ben de elin yalancısıyım. Osman Ağa ile yaşadığım bu nüfus kâğıdı meselesinden bu yana ne Maraş'a gittim ne de Osmaniye'yi gördüm. Teyo Emmi'nin dediği gibi "Bende yalan da yok hılaf da yok."

Maruf Özülkü

Batman'da Kaldırımlar

Binbir tehlike gezer, yayalar arasında
Motosiklet meydanı kaldırım görüyorum
E-beşte yürür gibi bakınıp duruyorum

Var mı bu gelen itin tasması kafasında
Yoksa nasıl kaçayım telaşla soruyorum
Aklımda şizofrence planlar kuruyorum

Bu yoldan geçiyorsan uyanık ol uyanık
Sanma ki senin için döşenmiş kaldırımlar
Çokça yapar yıkarlar planlı yatırımlar

Her an mümkün facia kim müşteki kim sanık
Bir sonuca varmıyor analizler ayrımlar
Her an bir şok yaşatır gibi tuhaf durumlar

Yolun ortasına dek barikatlar çıkıyor
Çaycı iskemle dizmiş yaya yola ilerler
Dükkân önü kavgası refüje kadar işler

Kaldırım kâbusları zihnimde birikiyor
Zabıtayı beklesin netameli görevler
Âdet değildir burda sorgulanmaz işlevler

Evden dışarı kaçan özgürlük divanesi
Burada özgür gezmek vallah billah yalandır
Yolun her bir yanında şaşkın gezen yayandır

İnsana zarar verir serbestiyet hevesi
Tepene bir şey düşer dört yanın apartmandır
Biraz hava alayım dersen bu imtihandır

Hızlanmazsam belki de kalacağım sokakta
Vansın merak eylesin evde çoluk çocuğum
İnanmazsanız işte ecel teri boncuğum

Son gecem mi olacak kaldırımdan batakta
Yolun sonunda ne var belki var belki yoğum
Can boğazda dizilmiş sabaha dek kaç boğum

Herkes yolunda gitsin aman bu çile bitsin
İki gözüm aksın ki bilmediğim bu yerler
Dört yanı canavardır nice adamı yerler

Ah ah yürek sesimi belediye işitsin
Kaldırım nedir hele anlatsın gramerler
Kasadaki bütçenin yarısını gömerler

Ne kendimle gezeyim ne dost ahbap gezeyim
Kulağımda bed sesli şarkıcı çığlıkları
Her bahanede coşan alkışlı ıslıkları

Ben şu kaldırımlarda avare miyim neyim
Nedir bende depreşen dışarı açlıkları
Kim verdi bana böyle gezinme salıkları

Çöle bayıra gidip gezeyim doya doya
Beni dört gözle bekler çayır çimen güneşi
Allah'ın sanatının yoktur benzeri eşi

İhtiyatı unutup inmem dipsiz kuyuya
Düşürür mü bilemem başındaki ateşi
Kafa kırmaya yarar belki kaldırım taşı

Ali Kemal Yiğit

Gerek Yok

Adnan Bey dediler şiir yazmışın
Gizli tutup saklamana gerek yok
Tahminime ön düzeni bozmuşsun
Ustası var teklemene gerek yok

Bu ne tavır, bu nasıl iş sıkılmaz
Pençe vurmayınan kale yıkılmaz
Vergi dayrasına fare dıkılmaz
Sinsi sinsi beklemene gerek yok

Kervan kurun, diyar diyar dolaşın
Kurt görünce renk değişir alaşın
Acel'etme aynı yere ulaşın
Likleyene löklemene gerek yok

Nedir bu sözlerin sana yararı
Hep dilinden çekmedin mi zararı?
Hakim, savcı verdiyise kararı
Mazuriyet eklemene gerek yok

Dost kazanmak dostun alın teridir
Kötü d'olsa insan gönül eridir
Kalbim var ya sevenlerin yeridir.
Nahır sanıp oklamana gerek yok

Ya gözün depende ya âmâ, körsün
Allah'a yalvar da az akıl versin
Eğer usandıysan usandım dersin
Muhabbeti mıklamana gerek yok

Der *Kemal*'im her yönümle zorluyum
Sanma ki İstanbul Üsküdarlıyım
Yabancı zannetme gerçek yerliyim
Kavga için koklamana gerek yok

Faik Kumru

İstida

Tâ ezelden pasak tutmaz derimiz
Sabah akşam helâl damlar terimiz
Sofra kurar sohbet sever yerimiz
Gönlü kırmaz canı üzmez garazım

Kara çalmaz hakkı söyler dilimiz
Haram tutmaz çolak olur elimiz
Rükû etmez dimdik durur belimiz
Nâhoş lafı mihman etmez ahrazım

Rânâ kokar eğri çıkmaz sözümüz
Perdelidir yana kaymaz gözümüz
Gıybet etmez insan yemez özümüz
Nüktelidir çam devirmez mecazım

Cehli bilmez âlim olur delimiz
Dosta değmez meltem eser yelimiz
Kilit vurmaz kucak açar ilimiz
Anayurdum bin yıllıktır ibrâzım

Kopuz elde gergin olur telimiz
Bendi yıkar coşkun akar selimiz
Celâl taşar Pir Sultan'dır velîmiz
Boyun eğsem şifâ bulmaz marazım

Gece gündüz efkâr tüter âlemim
Kırık dökük mısra düşer kalemim
Cümle âlem geçti sanır elemim
Kafdağı'ndan deli esen poyrazım

Mehmet Pektaş

Kordonu Kesilmeden Konuşan Bebek

Dedikodu kazanı kaynıyordu. Parklarda ve cami önlerinde ihtiyarlar; kapı önlerinde, çarşıda pazarda kadınlar; kahvelerde erkekler hatta okullarda çocuklar bile birbirlerine bu olayı anlatıp duruyorlardı. Kimileri bu iddiaya hiç mi hiç inanmazken kimileri bunu kıyamet veya büyük bir felaket habercisi olarak yorumluyordu: Devlet hastanesinde doğan bir bebek, doğar doğmaz konuşmuştu.

Çamaşırları yıkayıp evi toplamaya başlayan Neriman Hanım, pencereden oturma odasının yazgılarını çırpıyordu. O esnada yan binadaki Şerife Hanım elindeki ot süpürgesiyle balkonu yıkıyordu. Neriman, Şerife'yi görünce:

"Kolay gelsin komşu!" diye seslendi.

Şerife Hanım, eli belinde doğruldu.

"Sağ ol bacım sana da kolay gelsin."

"Ben de sana telefon açacaktım. Duydun mu haberleri?"

"Duymaz mıyım? Biliyorsun abim hastanede güvenlikçi, o söyledi."

"O görmüş mü?"

"Görmeye ne gerek var, herkesin dilinde! Başımıza bir gelecek var ama hayırlısı?"

"Ağzını hayra aç kız?"

Altlarında mini şort, üstlerinde göbeği açık tişört olan iki kız bağıra bağıra telefonla konuşarak yoldan geçiyordu. Komşular sesten birbirilerini anlayamadıklarından onlar geçinceye kadar susmak zorunda kaldılar.

Kızlar köşeyi döndükten sonra Şerife:

"Baksana şunlara her tarafları açık. Faiz, haram desen gırla… Herkeste bir doyumsuzluk var. Millet azıttı iyice. Böyle olunca bir tokat gelir tepeden."

O sıralarda caminin önünde namaz vaktini bekleyen cemaat de hararetli hararetli bu iddiayı konuşuyordu.

DSİ emeklisi Nuri:

"Valla doğru kardeşim. Bir bebek daha anasının karnından çıkarılır çıkarılmaz, daha kordonu bile kesilmeden konuşmuş." dedi.

Emekli öğretmen Rüştü elini salladı:

"Bırakın kardeşim bu işleri! Yok çocuk doğar doğmaz konuşmuş da yok şöyle de yok böyle de... Hani görüntüsü?"

Belediyeden emekli Hüseyin:

"Boşa laf çıkmaz Hoca. Görüntü yok diyorsun da hastaneden bir kişi de çıkıp yalanladı mı? Böyle bir şey yok." dedi mi?

Memur emeklisi Ömer:

"Bizim komşuya emmisinin oğlu video göstermiş. Komşu çok ısrar etmiş at şu videoyu bana diye. Adam Valiliğin talimatı var deyip atmamış."

Emekli öğretmen Rüştü:

"İnternette videodan bol ne var." dedi.

Hacı Salih'in tepesi atmıştı, bastonunu yere vurdu:

"Sen inanmazsan inanma Rüştü. Vaktiyle de böyle bir laf çıkmıştı. Arkasından deprem oldu." dedi.

Hacı Osman da arkadaşına destek çıktı:

"Doğru valla, bizim çocukluğumuzda da böyle bir laf dolandı. Haftasına varmadan deprem oldu. Hiç hayra alamet değil bu." dedi.

Tartışmaya hiç katılmayan imam sessizce telefon oynuyordu.

Rüştü öğretmen:

"Hoca sen de bir şey söylesene, bırak şu telefonla oynamayı." dedi.

Genç imam başını kaldırdı:

"Normal zamanda hiçbiriniz kafanızı telefondan kaldırmıyorsunuz. Ben oynayınca mı suç oldu?" dedi.

Hacı Salih:

"İmam Efendi, söyle bakalım dinde bunun yeri var mı?" dedi.

İmam, telefonunu cebine soktu:

"Telefon oynamanın mı?" dedi.

Memur emeklisi Ömer:

"Yok devenin Adidas spor ayakkabısı… Hoca biz bir saattir ne konuşuyoruz?" dedi.

İmam:

"Ne konuşuyorsunuz?" dedi.

Hacı Salih:

"Hastanede bir çocuk doğar doğmaz konuşmuş, duymadın mı?"

İmam:

"Ha onu duydum tabii. Duymayan mı var?" dedi.

Ahmet dayı:

"Kitap bu konuda ne der hoca?" dedi.

İmam seyrek sakalını şöyle bir kaşıdı:

"Olmayacak şey değil. Hz. İsa, bebekken konuşmuş. Kur'an'da da geçer." dedi.

Rüştü öğretmen:

"Hz. İsa koskoca bir peygamber… O başka bu başka." diye karşı çıktı.

Rüştü'nün itirazları diğerlerini kızdırıyordu.

En fazla da Hacı Salih, kızıyordu ona. Elindeki bastonu yere vura vura Rüştü'yü ikna etmeye çalışıyordu. Bu yeterli olmayınca da hop oturup hop kalkıyordu. Sonunda imam devreye girdi:

"Yok mu hastanede tanıdığınız bildiğiniz doktor, arayın sorun?" Bu defa herkes birbirine bakıştı.

Ömer, Rüştü'ye seslendi:

"Hoca senin oğlan doktor değil miydi?"

Rüştü gururla kafasını salladı:

"Doktor doktor ama Kayseri'de..." dedi.

Ahmet dayı:

"Hele ara bakalım, Belki buralarda tanıdığı vardır."

Rüştü, gönülsüz görünerek:

"Yahu şimdi müsait değildir." dedi. Ağır hareketle telefonunu çıkardı. Sesi de dışarı verdi.

"Alo"

"Alo n'aber oğlum?"

"İyidir baba. Çalışıyorum. Acil bir şey yoksa sonra arayayım, olur mu?"

"Acil değil oğlum da şu bizim hastanede bir bebek doğar doğmaz konuşmuş diyorlar. Burada tanıdığın kimse var mı? Müsait olduğunda aslı astarı var mı diye bir sorsan… Bizim cami cemaatini bunun saçmalığına ikna edemiyorum."

"Ha baba, biz de duyduk olayı. Haber doğru. Bebek konuşmuş. Doktor arkadaş bizzat şahit olmuş. Videosu da varmış hatta. Basına vermiyorlar."

Rüştü öğretmen, kekeleyerek:

"Tamam oğlum." dedi ve telefonu kapattı. Yüzünün rengi atmıştı, ne diyeceğini bilemiyordu.

Hacı Salih başta olmak üzere herkesin yüzünden haklı çıkmanın sevinci okunuyordu.

"Ne oldu Hoca? Hani böyle bir şey yoktu." dedi Salih.

Bu sırada merkezi sistemden ezan okunmaya başladı. Cemaat yavaş yavaş içeri yöneldi.

Mahalle kahvesinde de gündem aynıydı. Herkes birbiriyle bu konuyu konuşuyordu. Kimisi hastanedeki bir tanıdığından, kimisi sağlık müdürlüğünde çalışan bir yakınından duymuştu olayı.

Şakir, elindeki sinek 5'lisini yere atarken:

"Feys'te meyste her yerde bu haber dolanıyor. Bebek konuşmuş." dedi.

Necati, yerdeki desteden çektiği kâğıdı, diğer kâğıtların yanına koymadan tekrar yere attı:

"Allah sonumuzu hayretsin. Hiç iyi zamanda değiliz." dedi.

Cama yakın sandalyelerden birinde telefonunu kurcalayan orta yaşlı kel kafalı bir adam, masadakilere kulak misafiri oldu:

"Birader şu oyun işini falan bırakın. Başımıza taş yağacak." dedi.

O sırada elinde tepsiyle ocaklıktan çıkan çaycı:

"Sana ne be kardeşim! Oynayan oynasın. Korona zamanı oyun oynanmadı, anamız ağladı." dedi.

Aynı adam:

"Korona da Allah'ın bir âfetiydi zaten. Ne demişler kula bela gelmez, Hak yazmadıkça…"

Öbür taraftan şapkalı birisi lafa katıldı:

"Şaka maka, arkadaş doğru söylüyor." dedi.

Çaycı, masalara çayları koyarken adamlara laf yetiştiriyordu:

"Lan oğlum, dedikodu bunların hepsi. Bir zamanlar Tan gazetesi vardı."

Kâğıt oynayanlardan Cabbar, Tan gazetesini duyunca başını kaldırdı. Sırıtarak:

"İyi bilirim o gazeteyi. Gençliğimizde aboneydik." dedi.

Ramazan, elindeki kâğıdı sertçe yere çaktı. Gülerek:

"Ben de bu adam neden bu kadar kültürlü diyordum." dedi.

Cabbar:

"Valla ben daha çok resimlerine bakardım. Ancak bu kadar kültür yapabildim, bir de yazılanları okusam profesör olurdum." dedi.

Şakir:

"İkinci bir Haydar Dümen olurdun o zaman. Cabbar Dümen." dedi. Herkes gülüştü.

Çaycı:

"Tan'da da çıkardı böyle haberler. Yok, sakallı bebek doğmuş. Yok, bayramın ikinci günü kıyamet kopacak demiş. Hani nerede 40 sene geçti?"

Kel kafalı, yerinden kalkıp çaycıya doğru yaklaştı:

"Bak işte, haber sitesine de düşmüş. Devlet Hastanesinde Konuşan Bebek iddiası."

Olayın haber sitesine düşmesi çaycı da dâhil herkesi ürpertmişti. Kimileri 'Hangi site, biz de bakalım?' dedi, kimileri, kel adamın başına toplandı. Kel adam, haberi tane tane okumaya başladı.

"Devlet hastanesinde geçtiğimiz gün sabah saatlerinde dünyaya gelen bir erkek bebeğin doğar doğmaz konuştuğu iddia edildi. Şehirde hızla yayılan haber konusunda hastane yetkilileri sessiz kalmayı tercih etti. Muhabirlerimizin ulaştığı baba, çocuğun yeni doğan ünitesinde olduğunu iddiayı doktorlardan duyduğunu, çocuğunu henüz konuşurken görmediğini söyledi. İl Sağlık Müdürlüğü yetkilileriyse olayla ilgili incelemenin devam ettiğini söyledi. Bakanlıktan isminin açıklanmasını istemeyen bir yetkili, olayı doğrularken ilerleyen saatlerden resmi bir açıklamanın yapılacağını bildirdi."

Kel adamın başında toplananlardan biri:

"Yav hepten kafam karıştı arkadaş. Konuşmuş mu konuşmamış mı bebek?" dedi.

Başka bir adam:

"Şu kanalları bir gezin bakalım. Belki bizim olaydan bahseder." dedi.

Birkaç saat içerinde haber tüm ülkeye yayılmıştı. Hatta kanalın birinde bir tıp profesörü, bir ilahiyat profesörü birkaç da gazetecinin konuk olduğu bir program bile yapıldı. Olayın tıbbi ve dini boyutları tartışıldı.

Konu ülke gündemine taşınınca hastanenin bir açıklama yapması zorunlu hale gelmişti. Bizzat sağlık bakanı, başhekimi arayarak halkın bilgilendirilmesini istedi.

Başhekim, yanına yeni doğan servisinde çalışan sağlıkçıları ve doğumu yaptıran doktoru da alarak kameraların karşısına geçti:

"Sevgili basın mensupları, Sayın Türk halkı, hastanemizde geçen pazartesi sezaryenle başarılı bir doğum gerçekleştirilmiştir. Bebeğin tüm hayati fonksiyonları yerindedir. Tedbir amaçlı olarak yeni doğan ünitesinde tutulmaktadır. Günlerdir tüm ülkece konuşulan iddialar doğrudur."

Muhabirlerden birisi atıldı:

"Yani bebek doğar doğmaz konuştu mu?"

Başhekim:

"Evet, sevgili basın mensupları, tıp tarihinde benzeri görülmedik bir şekilde bebek doğar doğmaz, kordonu bile kesilmeden konuştu."

Gerek olayı takip eden basın mensupları gerekse televizyondan açıklamayı dinleyen halk, büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. İlk şoku atlattıktan sonra bir muhabir sesi titreyerek sordu:

"Peki, ne dedi?"

Başhekimin günlerdir bu olayla ilgilenmekten dolayı sinirleri bozulmuştu. Bir an kameralar karşısında olduğunu unutup cevapladı soruyu:

"Ne diyecek eşek sıpası, 'Telefon nerde?' dedi."

Herkesin ağzı bir karış açıktı. Bir muhabir:

"Sonra?" diye sordu.

Doktor hafifçe öksürdü:

"Pardon, biraz yorgunum da… Ne diyordum? Evet, bebek doğar doğmaz 'Telefon nerde?' dedi ve başladı ağlamaya."

Başka bir muhabir merakla:

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu.

Başhekim:

"Lan ne olacak? Verdik telefonu ağlamayı kesti. Sonra da bize hastanenin wifi şifresini sordu."

"Şimdi ne yapıyor?"

"Ne yapacak? Daha bir damla süt bile içmedi, oyun oynuyor."

Hikmet Özdemir

Hayyamca İyilikler

Gök, toprak kokarsa,
Ne gelir elden.
Dünyaya gelince,
Yaşanır "bilinmeden."

"Haydi bin yıl daha
uzattım ömrünü ."
derse, Rabb'ın.
neler yapabilirsin ki?

Ayrılmam dersen
sevdiklerinden…
vazgeçmelisin;
maldan, mülkten…

"Maşuk'una"
kavuşmak için:
gök, toprakla birleşince,
ruhun uçacaktır sevincinden.

Son bir iyilik edecekler
sana dostların:
dikecekler toprağına iki kavak.
serin serin yatasın diye.

"Yaşarken de
sevmelisin dünyayı."
iyilikleri bırakınca dünyada;
işte o zaman, huzurdasın ahirette.

Celil Çınkır (Delibal)

Sahibinden Kelepir

Sahibinden kelepir, gün görmemiş düşleri
Üstüne para verip, satsam alan çıkmıyor
Hayallere müzahir, tan görmemiş beşleri
Canına, kira verip, katsam alan çıkmıyor

Pervane olamadan, rolde nârı boylayan
Kuyrukta racon kesip aklınca büyüleyen
Gölgenin gölgesinde gününü gün eyleyen
Kulların ayağına gitsem alan çıkmıyor

Varlığından öteye, sınır koyup dalmayan
Virgül olup noktanın, kapısını çalmayan
Dünyalık saltanattan nasibini almayan
Düşe canı ipotek etsem alan çıkmıyor

Perdenin gerisinde, korusam esrarımı
Ömrüne eşit tutsam, düşünce ikrarımı
Düş kirine Yunusça sırt çeviren varımı
Pırlantaya eş değer, tutsam alan çıkmıyor

"Yatılı misafiri olmadan kara yerin
Alanı bulabilsem, etmeden mırın kırın"
Delibal düşlerini, kelaynak kuşlarının
Gözlerinin içine, dürtsem alan çıkmıyor

Nuri Kahraman

65 Yaş Şiiri

Yaş atmış beş; yolun neresi eder?
Kim demişti; ortasındayız ömrün?
Artık, çok kıymete binen seneler
Düşünmek, kaşınmak nafile bugün
Önüne ardına bakmadan gider!

Cıvatalar mı foltaklaştı ne var?
Niye gıcırdıyor bu yay gibi diz?
Ya başı çizen taraklı aynalar?
Neden böyle tereddüt edersiniz?
Baka baka zor seçtiğim kankalar?

Gittikçe sen de çok değiştin nisan!
Hangi takvime baksam sen değilsin!
Nerde o bahar, o meşk, o kahraman?
Bu hicran yüzlü akşam sen değilsin
Çoktandır; sen, "sen olmadığın" çoktan!

Derme-çatma şeylerden ilk köşkümüz
Yâdı dahi şimdi bir acı verir
İstikbâle ma'an yürüdüğümüz
Çok arkadaşlar da göçtüler bir bir
Günbegün artıyor hüzünlüğümüz.

Kitapların başka miski de varmış
Geç fark ettim böyle hoş koktuğunu
Harfler aşka boyar, ışka yakarmış
O mürekkeplerin eşk olduğunu
Gözler bu yaşı yaşınca anlarmış.

İlkte açar, sonda döker; her bahar
Seneden seneye özümsediğim
Niye dönmesin ki havada kuşlar?
Raksa sebep, bu kez yoksa ben miyim?
Saçlar sanki başka türlü tarumar!

Neylersin gitmek herkesin yaşında
Tahtadan bir özge tahtın olacak!
Kim bilir hangi gün, son kumaşında
Sessiz va'z ü nasihatin olacak;
Yatay kürsü, o musalla kaşında.

Kadir Köse

Efemine Yiğit

Efemine bir rol model oluştu
Bizim Yiğit ona gönül veriyor
Makyajlanıp süslenmekte gelişti
Erkekliği top sakalla koruyor

Göğsündeki kıllarını yoldurmuş
Kaşlarında fazlalığı aldırmış
Kulağına küpe takıp deldirmiş
Cinsiyette eşitliğe eriyor

Feministle aynı yolun yolcusu
Gören sanır Mor Çatı'nın kolcusu
Bilmiyor ki nonoşların elçisi
Doğru sanıp yanlış yoldan yürüyor

Kıyafette tabuları yıktıkça
Dekolteyi yaşamına soktukça
Çağdaşlıkta çağ üstüne çıktıkça
Erkekliğin zirvesine varıyor

Sanmayın ki Yiğit yoldan sapıyor
O sadece değerlerden kopuyor
Ha biraz da kadınlara tapıyor
Ne yapsın ki aidiyet arıyor

Partneriyle arasında sınır yok
Kaynana yok, kaynata yok, dünür yok
Kim derse ki bu Yiğit'ten onur yok
Yanlış yapıp vebâline giriyor

İşte böyle Yiğit'imin amelî
Yapabilse daha fazla emeli
Neticede buna şükür demeli
Hiç olmazsa hâlâ ismi duruyor

Hakan İlhan

Aşk Hicviyesi

Beklenendir dersin, gelirsin tava
Gördüğün ilk güne pişman eder aşk
Zehirli ok ile düşürmüş ava
Aldanan aklına düşman eder aşk

Aslanı şaşırtır, bağda otlatır
Kır atı parlatır, yardan atlatır
Tosbağa ardında, tavşan çatlatır
Lağım sıçanını, kaplan eder aşk

Düz uçurur seni, ters çakılırsın
Nağmeler dizer de, kem söz alırsın
Yolunmuş kaz gibi öyle kalırsın
Döküle döküle noksan eder aşk

Bu derde düşeli, hiç yüzün gülmez
Yüz çevirir sana kıymetin bilmez
Yeme içme nedir, aklına gelmez
Ağzında çevirir kürdan eder aşk

Bakışı karanlık, gözü fersizi
Serseri kurşunu, bırakır sızı
Yıldırım misali, çeker arsızı
Nur ziyâ içinde, zindan eder aşk

Ansızın yanaşır, silleyi çakar
Nursuzun biriyle, başını yakar
İncir ağacıdır, ocağın yıkar
Hayatları yerle, yeksan eder aşk

Hangi yana dönse, rüzgârı esmez
Açtığı yaralar, yüreğe küsmez
Çifte su verilmiş, bıçağı kesmez
Taşlara vurulmuş, tırpan eder aşk

Oyun oynaş görür, gönül hayatı
Mevtaya çevirir, gülgün suratı
Muradı çiledir, sevmez vuslatı
Maşuğu âşığa, fettan eder aşk

Zekeriya Çakabey

Holta Finiş

"Anlamadım ki kardeşim, biz bu lafı nereden, kimden öğrendiysek hep yanlış kullanmışız. Gerçi bir gün de bir şeyi doğru kullansak şaşarım zaten!"

"Niye, yıllarca kimi görsek senden bir ricam ya da iricam var demedik mi? Muhtar, 'Sayın Vali'm ricamız şu ki suyumuz yok.' demedi mi?"

Ağzımız bir açılırsa sonu gelmez bu örneklerin.

Çocukluğumuzda, Türkçenin bile zor öğretildiği, okullaşmanın yeni yeni ülke geneline yayılmaya başladığı dönemlerde, esamesi okunur mu hiç İngilizcenin! Yoksa bu Aziz Nesinlik, Kemal Sunallık bir hadise.

Ne zaman Tekir'e bir turist gelse hemen peşine takılırdık. "Holta finiş, holta finiş" diye.

Şimdiki gibi turist mi gelirdi ki Tekir'e? Sadece İncirlik'ten Amerikalı askerler, onlar da numunelik... Ne bilelim, sanıyoruz ki turist dediğin uzun boylu, fötrlü, yüksekten bakan… Biz hep öyle sanıyoruz.

Günümüzde durum çok değişti, birini göndermeden öbürü geliyor. Hem de adamlar ağzının kıymetini biliyor kardeşim. İki otobüsü bağlıyorlar arka arkaya, biri binmek için, öteki otel... Ne zaman canları isterse gidip yatıyorlar hemen. Otobüslerin üzerinde de "Rotel Tours" yazıyor. Onun da anlamını sonradan öğrendik tabii "karayolları oteli" demekmiş.

O zaman biz ne Amerika'yı biliyoruz ne de İncirlik'i… Bunların hepsini sonradan öğretmenimiz anlattı. Amerika neresi, İncirlik nerede, ne işe yarar; bu adamların orada ne işi var? Bunların hepsini bir bir anlattı öğretmenimiz.

Gerçi köylüden biri:

"Bu öğretmenin fikriyatı bozuk." dediydi.

"Fikriyatı bozuk ne demek emmi?" diye sorduğumuzda da "Kötü adam demek." dediydi. Sonra buna pek de bir anlam veremediydik.

Hava çok sıcak. Ham yetiren cinsinden. Dokuz denilen bir yer var. Oradaki göl diğer göllerden daha farklı, derin ve temiz. Bazen balıklar ayağımızın altından kaçar sanki. O zaman su şimdiki gibi değil. Su kenarına çadırlar kurulur ve insanlar suyunu Tekir'in suyundan içer. Buğdaylarını bu suda yıkarlar. Şimdi öyle mi ya!

Altmış sekizli yıllardan bahsediyorum. Bu anlattıklarım günümüz çocuklarına masal gelir. Onlar Tekir'in suyunu hiç öyle, içinde kırmızı benekli balıklarla, tertemiz görmediler ki.

Üç arkadaş gittik bu Haccatın'ın Gölü denilen yere. Bir de bizim Cüllükü dediğimiz ufaklık var. Cüllükü denmesinin sebebi, boyu çıkmamış birisi. Aklı başında, girişken, arkadaş canlısı. Tabii boyunun kısalığı karşısında eziklik duysa da bunu başka yönleriyle kapatmaya çalışan sevimli bir tip. Tüm arkadaşlar da onu seviyor zaten.

Adı Celal ama kimse adını söylemiyor. Bir de bu küçük yerlerde lakap vurmayı çok severler ya! Celal'in yaşı bize göre küçük, ama hiç peşimizi bırakmaz.

Bizim o zamanlar analarımızın basmadan diktiği tumanlar var. Külota tuman diyoruz. Şimdi denize mayoyla giriliyor. Külotla girmek ne kadar ayıp. Biz o zaman denizlerden, plajlardan bihaberiz. Bizim en büyük denizimiz de plajımız da Tekir'in suyu.

Suya girip çıkıyoruz, birbirimizin üstüne sular serpiyoruz, söylemesi ayıp sıpalar gibi oynaşıyoruz.

Ömer durdu duramadı:

"Lan Cüllükü kapat cümbülünü!" dedi.

Celal eliyle kapatmaya çalıştı, yaşı bize göre daha küçük olduğu için anası ona daha tuman dikmemişti.

Ömer üsteledi:

"Olmadı oğlum, gözüküyor işte."

Ters döndü Celal.

Ömer kahkahayı bastı.

"Oğlum daha beter oldu." dedi.

Celal ağlamaklı bir sesle gözlerimin içine bakarak yeniden eski hâline geldi.

"Ben de eve varınca o anamla kavga etmezsem kötü adamım. Minderin yüzünü kestirip tuman diktireceğim valla!" dedi ve belden aşağısını kumlarla kapattı.

"Tamam, şimdi oldu, ömür boyu orada yat!" diye gülerek şaka yapmayı üsteledi Ömer.

Cüllükü gözlerini kapattığı parmaklarının arasından hırslanarak baktı Ömer'e. "Hayret." dedi içinden. "Kendi hâlinden haberi yok. Şu yaşta şu göbek. Şişko, n'olacak!" Ömer kendinden tarafa dönünce iyice kapattı gözlerini.

Ömer'in boyuna göre kilosu biraz fazlaydı. Gevezelik yapmayı çok seviyordu nedense. Alaycı çıkışlar, arkadaşlarının eksikliğiyle dalga geçmeler en belirgin özelliklerindendi.

Hasan yüksek sesle:

"Amma abarttın ha! Bırak şu Cüllükü'nün üzerine gitmeyi." dedi.

Ben de dayanamadım.

"Bak Ömer, ismine layık ol." dedim.

"İsmim nasıl ki?"

"Hz. Ömer ismi söylendiği zaman akla adalet gelir derdi, dedem."

Ömer boşboğazlığına devamla:

"Deden nereden biliyor ki?" diye üsteledi.

"Niye, sen benim dedemin dinine düşkünlüğünü bilmiyor musun? Hem hoca söylemedi mi, öğretmen anlatmadı mı? Bir de utanmadan soruyorsun. Amma suç sende değil, büyüklerimizde. Bu çocuk bu isme layık olur mu, olmaz mı kimsenin umurunda değil. İsim koyacakları zaman hemen başlıyorlar, 'Kitapta yeri var mı?' Evet. Kitapta yeri var da sen kitabın neresindesin? Kitapta yeri vardı, işte sana Ömer!"

Ben onlara göre daha güçlü ve iri yarı olduğumdan benden biraz çekinirlerdi. Benim böyle çıkışım karşısında hemen sesini alçaltıverdi.

"Öyle deme be Kenan! Senin anlattığını hiçbir zaman anam, babam, beni karşısına alıp anlatmadı ki." dedi hafif yollu suçlanarak.

O arada Celal'in, "Yaşadık, yaşadık!" diye bağırtısı etrafı çınlattı. Üçümüz birden Celal'e baktık.

Ömer:

"N'oldu lan Cüllükü, ümüğünü mü sıktılar?" dedi.

Celal, kumdan doğrulup ayağa kalkarak:

"Lan gâvura bakın gâvura, yaşadık vallahi!" dedi.

Hepimiz birden o tarafa döndük, gördüklerimize inanamadık. Bin yılda bir düşerdi, yabancı. Adamın boyu bosu yerinde babayiğit birisiydi. Altta kısa pantolon, üstünde kısa kollu tişört, başında geniş eğri büğrü fötr, uzun koz değneklerine benzeyen değnek vardı elinde.

Aman Yarabbi, bu boya bosa bu elbise hiç yakışmıyor. Erkek adam kısa pantolonla dolaşır mı hiç? Fötr ve gözlükten yüzünü seçemiyoruz ama yakışıklı birine benziyor. Önce değneği sallıyor, sonra kirmene benzeyen makarayla ipini geri sarıyordu. Hep beraber gâvurdan yana koştuk.

Balık avlayan gâvur bize aldırış etmeden oltasıyla ilgilenmeye devam etti. Bizim varlığımız sanki onu hiç ilgilendirmedi. Yanına yaklaşınca da hep beraber:

"Holta finiş, holta finiş" dedik.

Bize döndü, suratımıza şöyle bir baktı, siyah gözlükten gözleri görünmüyordu. Hafifçe sırıttı:

"Hı, hı" dedi ve tekrar oltasıyla meşgul olmaya başladı.

Ömer hemen yanımdan dürttü:

"Ne dedi lan bu? Mutlaka kötü bir şeyler söylüyor." dedi.

"Lan oğlum, serserice konuşma, kötü söz söylese gülümseyerek söyler mi?" dedim.

Hemen lafı yapıştırdı Ömer:

"Çok safsın oğlum, adı üstünde gâvur demişler gâvur! Dedene sor da sana gâvurun ne olduğunu anlatsın. Niye bizim öğretmen ben gevezelik yapınca kulağımı sündürüp, işaret parmağını sallayarak 'Hı hı' demedi mi? Bu da bize tehdit mi savuruyor yoksa? Öyleyse ben buna dünyayı dar ederim."

"Anladım, anladım, sorarım dedeme. Abartma!"

Biz böyle konuşurken, turist hiç aldırış etmiyordu, balık avlamasına devam ediyordu. Suyun derinliğinin az olduğu geçeğe salladı oltasını. Bizim de tartışmamız bitmişti, sessizce onu seyrediyorduk. Suyun yüzü, "Capırt" etmez mi. Bir de baktık ki iri bir balık oltaya takılmış patırdıyor. Zorlanarak çekti ki kocaman bir kırmızı benekli alabalık. Gâvur öyle bir iştaha geldi ki ağzı ağzına kavuşmuyor. İkide bir kendi kendine "Very nice, very nice." diyor.

Ömer yine yanı başımdan dürttü:

"Oğlum ver nays, ver nays diyor, ne demek bu?"

"Ne bileyim ben? Seviniyor herhâlde."

"Ama ver diyor, niye vermiyor o zaman?"

Kenarda duran Hasan lafa karıştı:

"Ver ne demek o zaman?"

"Lan oğlum, sen verin ne demek olduğunu bilmiyor musun?"

"Bilmem."

"Ver kurtul demek. Sesimiz kısılacak holta finiş demekten! Senin de hiçbir şeye aklın yetmiyor. Gâvurun olta ağacı gibi uzayıp gidiyorsun başı yukarı!"

"Çok bilmiş."

Gâvur çantasına koydu balığı, başladı yeniden avlanmaya. Bizim içimiz içimizi yiyordu. Düşünün hem bizim memleketimizde hem de suyumuzda balık avlıyor, bize de bir olta vermiyordu.

Ömer sakince:

"Kenan, sana bir şey söyleyeyim mi, bu gâvurlardan hayır çıkmaz." dedi.

"Nereden bildin?"

"Çantasını açsan en az yirmi tane olta vardır şimdi. N'olur verse?"

"Dedem hep anlatır, yıllarca bu memleketten kazanan, ekip biçen; bizimle iç içe yaşayan adamlar, düşmanla kol kola giriverdi, derdi."

"Haklısın, şuna bak, bizi hiç hesaba bile katmıyor."

"Gelin hep beraber bir daha olta isteyelim. Gene vermezse benim iki planım var."

"Neymiş?" diye sordu Hasan heyecanla.

"Şimdi anam ekmek yapıyor ya..."

"Eee!"

"Cüllükü gitsin, üç börek, bir bardak ayran getirsin. Bir de iyilikle gidelim. Gerçi atalar, 'Ayıdan post, düşmandan dost olmaz.' demiş ya! Bir de bizim millet olarak misafirperverliğimizi görsün. Tamam mı?"

"Tamam." dedik hep beraber.

Sonra Celal'e döndü.

"Lan oğlum hemen gidiyorsun, anama selam söylüyorsun, üç börek bir bardak ayran alıp geliyorsun. Dört börek de bize… Hemen koş!" dedi.

Celal, burun kıvırarak baktı Ömer'in suratına. 'Emir eri hazır.' dercesine dişlerini sıktı. Ağzının içinde çevirdi kelimeleri, bir şey demeden geri yutarak evden tarafa koşmaya başladı. Ömer arkasından gülerek bağırdı:

"Lan nereye?"

"Börek getirmeye, görmüyor musun?"

"Lan geri zekâlı! Kadının kızın arasına böyle sallana sallana mı gideceksin? Git giy üstünü. Hayret yahu! Gâvur bile adam gibi giyinmiş, yürü." diyerek ilave etti. "Lan şu Cüllükü'ye bak yahu. Haydi biz de giyinelim." dedi.

Elbiselerin yanına gittik. Giyinmeye başlarken Hasan:

"Ceplerinize iyi bakın, bir şey kaybolmasın." dedi.

Ömer hemen:

"Ulan oğlum, ne var ki cebimizde, bir ayna bir tarak. O da bir işe yarasa bari, uzatmalımız da yok ki!"

"Olsa ne yapacaksın?" dedi Hasan.

"Ne yapacağım, saçımı ıslatır ıslatır tarardım."

"Deve yalamış gibi, bari güzel de bir saçın olsa!"

"He öyle, deve yalamış gibi. Lan oğlum, senin saçından bana fayda var mı? Yürüyün hele gâvuru kaçıracağız şimdi." Farkında olmadan eliyle saçını geriye doğru çekti parmaklarıyla.

"Bir laf daha desem Ömer." dedi Hasan.

"Lan yürü, laf Çakılıyı batırık zaten, işimize bakalım."

Üstümüzü giyinirken boşboğazlığa çok dalmış olsak gerek vakit epey geçmişti. Gâvurun da bizden oldukça uzaklaştığını gördük. Tam biz yürürken bizim Cüllükü oradan çıktı. Gâvurun olduğu yere döndü, biz de vardık. Adam balık avına usanmadan devam ediyordu. Cüllükü küçük tepsiyi getirip Ömer'e verdi.

"Anan birer börek yetmez diye bize ikişer tane koydu." dedi.

Ömer bizim payımızı verdikten sonra turistin yanına gitti ve "Hey kardeş!" diye hitap etti.

Hasan kalayı bastı hemen:

"Gâvurdan kardeş olur mu manyak!"

Ömer yana dönüp:

"Ne diyeceğim o zaman?" dedi ağzını hafifçe bükerek. "Gâvurdan kardeş olur muymuş!" diye Hasan'ın ağzına öyküdü.

"Bey de, efendi de!" dedi Hasan.

"Şişt, bey ya da efendi!" dedi. Bir iki demesine aldırış etmedi. "Şişt" diye diye en sonunda döndü.

"Yes!"

"Yesmiş, börek börek!" dedi kelimelerin üstüne bastırarak.

Turist gözlüklerini hiç çıkarmadan ve uzaktan:

"Yes börek" dedi.

Sevindi Ömer:

"Vallahi gâvura Türkçeyi öğrettik." dedi. Devamla "Ayran!" dedi.

O da:

"Ayran" diye tekrarladı.

Yüzü ışıldadı Ömer'in. Eliyle ağzını göstererek 'yiyeceksin' diye işaret etti Ömer.

Yabancı:

"What?" dedi.

Ömer yeniden sinirlendi:

"Ne demek vat?" dedi.

Yabancı tekrar:

"What?" dedi.

"Yahu ben şimdi başlayacağım bunun vatından!" diyerek başını sağa sola çevirdi.

Hemen Cüllükü devreye girdi:

"Yapma ağabey, ne güzel anlatıyorsun maşallah." dedi.

"Ulan Cüllükü hırsımı şimdi senden alırım! Bir karış boyunla bana akıl verme!" diye üstüne doğru yürüdü. Turist de onları seyrediyordu gülerek.

Ömer bastıra bastıra:

"Sen bunu zıkkımlan." dedi.

Turist:

"Zıkkımlanmak." diye tekrarladı.

Ömer:

"Evet sen bunu zıkkımlanmak." diye tekrar etti.

"Zıkkımlanmak?" dedi turist. "What?" diye elini ileriye doğru uzattı anlamsız anlamsız. "Zıkkımlanmak." diye söylendi kendi kendine. Oltayı kenara bıraktı ve börekleri alarak oturdu. Biz de hep beraber gülüştük, sonunda Türkçeyi de öğrettik gâvura diye. Karşılıklı birbirimize bakarak tebessümler ediyorduk. Turist arada bir bize bakıp:

"Thank you." diyordu.

Biz de:

"Tamam tenk yu, tenk yu." diye gülüşüyorduk. Bu gülüşmeler epey devam etti.

Sonunda:

"Ben zıkkımlanmak, thank you!" dedi.

Biz de:

"Sen zıkkımlan, tenk yu!" dedik, hep beraber kahkahalarla yeniden gülüştük.

Yemek faslı bitmişti. Yabancı yine oltasını almış, balık avlamaya başlamıştı. Biz de onu takip ediyorduk. Durduk duramadık yine hep beraber:

"Holta finiş, holta finiş" dedik. Adam hiç aldırış etmedi.

Yeniden tekrarladık. Bundan daha yüksek sesle:

"Holta finiş, holta finiş." dedik, gene tınlamadı.

Ömer başını sağa sola çevirdi:

"Ulan mal bu adam, yediğin zehir zıkkım olsun, bağırın hep beraber." dedi.

Hep beraber avazımızın çıktığı kadar bağırdık:

"Holta finiş, holta finiş!"

Adam geriye döndü, suratımıza baktı. Sert bir şekilde:

"The fishs care." dedi ve üzerimize doğru yürüdü. Söylerken sinirlendiği belliydi, Ömer'e mi vuracak diye de korkmadık desem yalan olur. Tam Ömer'in yanına geldi, bir adım kala durdu. Gözlerine doğru bakıyordu herhâlde. Sonra geri döndü. Döndü dönmesine ama bu defa Ömer'de teller koptu:

"Di fiş skare diyor, resmen bu bize küfrediyor. Ne demek skare." dedi.

O arada Cüllükü de belli belirsiz söylenmeye başladı:

"Elin gâvuruna bak lan! Böreği ye, ayranı iç, balıkları tut, ondan sonra da 'skare' de."

Yerden aldığı büyük bir taşı, adamın balık avladığı göle attı. Turist elindeki oltayı bir kenara fırlatarak Cüllükü'yü bir sıçramada yakaladı. Aldığıyla yere yatırdı. Cüllükü bağırıyordu:

"Lan bu gâvur beni öldürecek, ne duruyorsunuz?"

Ben yerden bir söğüt odunu buldum, Hasan yerden bir taş kavradı ama hepimiz de zıvanadan çıktık. Bu kadar izzet ikramdan sonra dayan dayanabilirsen.

Ömer avazının çıktığı kadar haykırdı:

"Ulan gâvur, gâvur oğlu gâvur! Atalarımızın çektiği yetmezmiş gibi bize de mi çektireceksiniz? Ne demek skare? Ben de senin di fiş skareni…"

Ömer'in lafı yarım kaldı. Turist başındaki fötrü, gözündeki gözlüğü çıkardığı gibi üstümüze yürüdü. Biz kaçmaya başladık. Hasan bağırıyordu. Adamı tanımıştı.

"Çocuklar, bu Cennet Hösün'ün Cuma." dedi şaşkınlıkla.

Adam, Cüllükü'yü bıraktı, Ömer'i yakaladı. Ömer'e sille tokat girişecek diye bekliyoruz. Hiç öyle olmadı, karşısına oturttu ve bizlere de 'gelin' diye işaret etti. Varıp karşısına oturduk. Önce çantasından dört tane çikolata çıkarıp bize verdi. Cuma Ağabey, bizleri incelerken biz de kendisini süzüyorduk.

"Çikolatalarınızı açın hadi." dedi.

Ellerimiz her ne kadar çikolataların kâğıdını soymaya çalışsa da gözlerimiz kendisindeydi. Cüllükü durdu duramadı.

"İyi ki gâvur değilmişsin." dedi gülümseyerek.

"Niye ki?" diye sordu Cuma Ağabey.

Cüllükü biraz çekingen, kısık sesle:

"Bayağı yakışıklıymışsın Cuma Ağabey. Yazık değil mi senin gibi yakışıklı bir adamın gâvur olması?"

Cuma eliyle Cüllükü'nün başını okşadı.

"Sen de öyle. Yalnız dış güzellik yetmez, kafamızın içi de yakışıklı olmalı." dedi.

"O nasıl olur ki?" dedi Ömer.

"Bol kitap okuyarak, iyi bir insan olarak."

"İlkokul çocuklarına kitap dağıtmışsın, ben öyle duydum." dedi Ömer.

"Söz size de getireceğim. Şimdi sen söyle bakalım Ömer, holta finiş ne demek?"

"Olta ver demek ağabey."

"Hayır, olta bitti demek." dedi.

Biz birbirimizin gözlerine baktık aval aval. Boşluğa düştüğümüzü sandık. Konuşmasına devamla:

"Eğer art niyetle gelmemişse ülkemize, turist bolluk bereket demek. Kasaptan, lokantadan, otellerden, turistik eşyalardan para kazanmak demek." dedi.

Soluklarımızı kesmiş ağzının içine bakıyorduk.

"The fish scare de balıkları ürkütmeyin demek. Ben bunları hayattan ve okullardan öğrendim. Okullarınıza gidin ve çalışın. Çok kitap okuyun, bu ülkenin sizlere ihtiyacı var." dedi. Sonra da çantasından dört tane pırıl pırıl olta çıkarıp bize verdi.

Elini öpüp özür diledik. Cuma Ağabey ayrılırken Ömer'e döndü:

"Annene selam söyle, bizi bilir o. Börekler çok lezzetliymiş, afiyetle zıkkımlandı de!"

Elini selam mahiyetinde yukarı kaldırarak gitti. O giderken ardından bakarak uzun süre onu seyrettik. Hepimiz, onun gibi uzun boylu, kalem gibi simsiyah kaşlarının altında kara üzüm habbesine benzeyen gözlerin sahibi olmak istedik. Ve saçlarımızı onun gibi geriye doğru taramayı hayal ettik.

Sonra sessizce yürümeye başladık. Evin yolları gittikçe uzuyordu. Deli Höbek sanki sırtımıza bindi de ayaklarımız bükülüyordu ağırlığından. Tekir'in dışında da çok büyük dünyalar olduğunu o gün öğrendik.

Hacı Musa Tuncer

Beklenen Mektup/iki

İkinci mektubu yazarsan eğer
Bana fasulyenin sırığından yaz!
Mercimek, nohuttan, incir, üzümden
Püsküllü mekenin firiğinden yaz!

Şöyle yüreğime inceden dokan
Şafakla uyansın ocağı yakan
Sıcak sac üstünde mis gibi kokan
Isırgan otunun böreğinden yaz!

Sincaplar, tavşanlar çıksın kovuktan
Kırlangıç nâziktir kaçar soğuktan
Cücükten, cülkülden, anaç tavuktan
Hattâ horozların coruğundan yaz!

Köse sakal, kelden, kaytan bıyıktan
Hiç içmeden sarhoş gezen ayıktan
Ta bıldırdan sele giden kayıktan
Hem tokacı hem de küreğinden yaz!

Var mı yeni haber ele ulaşan?
Aman öte dursun kire bulaşan
Gümüş tabakada oğrun dolaşan
Elbeyli tütünü kırığından yaz!

Bu ses Anadolu, inler tabandan
Sese kulak tıkar duymaz yabandan
Besili öküzden, kara sabandan
Darbızlı tarlanın süreğinden yaz!

Bu şiir her köyün yasası gibi
Gizli sevdâların kasası gibi
Azâbi'nin neşe, tasası gibi
Çekmeden sözünü yüreğinden yaz!

Osman Gazi Turaç

Cevaplanan Mektup/iki

Mektup yazdım amma zarf bulamadım
Çatıya döşedik sırık mı kaldı
Ekşimiş incirler tat alamadım
Püsküllü püskülsüz firik mi kaldı

Yüreğin adı var kendisi kayıp
Dal tarak ortada dolaşır ayıp
Sörvayvır başladı komşumuz kayıp
Getir metir çıktı börek mi kaldı

Ayran çiğnemezler tavşan koymadı
Sinek mi var kırlangıçlar doymadı
Gurk tavuklar cücükleri saymadı
Ferik kovalayan coruk mu kaldı

Keller saç ektirdi yülündü bıyık
Kızlar sarhoş gezer erkekler ayık
Bıldır bu zamana yetişir kayık
Her evde makina kürek mi kaldı

El mi kaldı gidip oba kuracak
İş mi kaldı artık kafa yoracak
Ot var iken kim tütünü saracak
Elbeyli'de artık kırık mı kaldı

Gök yırtıldı yer yarıldı tabandan
Ekin kalktı ellik göçtü yabandan
Tor tosunlar öte kaçar sabandan
Toprağa bakan yok sürek mi kaldı

Şiiri kim okur kim türkü söyler
Yankesici oldu ağalar beyler
Turaç davarını boşa heyheyler
Tasalanır durur yürek mi kaldı